KÜÇÜK SUYUN BÜYÜK MACERASI

Ben küçük bir suyum.

Sert kayanın içinden çıkarken çektiğim acılar, benim ileriye dönük ne kadar heyecan dolu bir hayatımın olacağının da haberlerini veriyordu… Şeker bile benim tatlılığımı kendine örnek alıyordu. Ancak ne oldu bana ki, üstüme üşüşen tozlar, pis şeyler, içimde bulanıklığımı artırıp, kendimden dahi beni tiksindirtmeye başladı. Sonuçta bu kirli halimden usanmış, eski halimi bulmak için başvurmadığım çare ve yer kalmamıştı. Başımı taşlardan taşlara vuruyor, bir türlü kendime gelemiyordum. Arada birde başka sular içime karışınca, büsbütün daha iğrenç, bakıldığında korkunç, içildiğinde zehir gibi acı olan bir su olmuştum.

Her gün **"ne olur kurtarın beni"** diye bu içine düştüğüm halden kurtulmak için etrafıma seslensem de, kimse bana ne yaklaşmak istiyor, ne de ilgileniyordu. Çaresizlik içinde çoğalıp büyümüşüm. Aslında sevinilecek bir şey gibi görünse de sonuçta büyük bir su olmuşum ve kendimi kontrol edemez hale gelmişim.

Sorunlarım ne olduysa işte bu büyümeden sonra başlamıştı. Bir gün başımda iki insan oturmuş, okyanuslardan bahsederek konuşuyorlardı. Onları dinleyince sanki sarhoş olmuştum. Okyanus varmış ve benim gibi bir su imiş, fakat daha büyük bir su...

O an karar verdim, kurtuluş çaremi belki orada bulurum diye. Okyanusa kavuşma yolculuğuma başladım.

Yolculuk…

Yolculuk, aslında öyle göründüğü gibi kolay bir şey değildir. Başına bin bir türlü hal getirir. En büyük sıkıntım ise üstümde dikilen güneş olacaktı.

Güneşi hiç sevemedim, beni sürekli rahatsız etti. Bana her zaman,

"Gel yerlerde sürünüp ne duruyorsun, benim yanımda yer alan bulutlar gibi ol" diyordu. Hani düşünmüyor da değildim. Bulutların hali hiç imrenilmeyecek kadar kötü değildi. Fakat sonları yoktu. Çünkü bir zaman sonra, hayatım tekrar başa dönecek, eski halime tekrar dönüşün başlangıcı olacaktı.

"Sen bana tekrar eski güzelliğimi geri vereceksin belki ama ben sonunda bu çileleri çeken su olmaktan kurtulmayacağım."

"Benim için bu çok da iyi bir durum değil. Benim okyanusa ulaşmam, sana karşı güçlü olmamı da sağlayacaktır." dedim ve yola koyuldum.

Başımdan neler geçmedi ki; içimi ezen, yakan ve acı veren bütün duyguları en nihayet yaşamıştım. Sonuçta cılızlaşmış bir su akıntısı haline gelerek okyanusa varabilmiştim. Çok sevinçliydim. Ancak önemli bir şey olmuştu. Olan şey beni benden almış, artık ben eski ben değildim. Küçük su diye bir şey kalmamıştı. Bundan böyle okyanus vardı. Ne büyük okyanus. Küçük su kaybolmuş okyanus içinde yok olmuştu.

Sonunda ne olmuştu? İyi bir şey mi? Bunu bile diyemedim. Çünkü bende ne konuşacak, ne düşünecek ne de anlatacak bir varlık olmaktan ayrı bir hale düşmüştüm.

Şimdi; **"benim durumumu o zaman bana kim bildirecek?"** , **"hani kim var?"** diyebilen bir varlığım bile kalmadı. Ne oldu ki bana, bu sevdama, üzüleyim, sevineyim?

Ben içimdeki beni kurtarmak istedim, benlik kalmadı. Olan ve olduran için artık söz bile olmadı. Okyanus yerinde, küçük su ise, anılmayacak bir şey olarak kaybolup gitmişti…

İhramcızâde İsmail Hakkı